

کتاب یوئیل و کلیسای ادونتیست روز ہفتم لائودیکیہ — شمارہ یازدہ

Jeff Pippenger

2025-12-14

شمارہ گیارہ

پیام باران آخر، ہشدار ہے است دربارہ نزدیک شدن پایان مہلت فیض، ہمراہ با فراخوانی برای آمادگی شخصی۔ این دو مفہوم در فصل ہای دہ و یازدہ رؤیای اشعیا بہ تصویر کشیدہ شدہ اند، و این امر در چارچوب پیام دانیال یازدہ انجام می پذیرد؛ پیامی کہ در سال 1989 گشودہ شد، و تاریخ نہفتہ آن در زمان مہر شدن آن یکصد و چہل و چہار ہزار تن آشکار می گردد، کسانی کہ در این رؤیا بہ وسیلہ اشعیا و پسرانش نمایانہ شدہ اند۔ این دو خط، در کنار ہم، ہشدار را برای آواز نمایندگی می کنند؛ آوازی کہ نماد لائودیکیانی است کہ از این دو خط درونی و بیرونی کہ سراسر نبوت کتاب مقدس را دربر می گیرد، ہیچ «فہمی» ندارند۔

دانیال ۱۱:۱۱ و مکاشفہ ۱۱:۱۱ همان بازنمایی درونی و بیرونی را عرضہ می کنند؛ با این تفاوت کہ دانیال نمایانگر امر بیرونی و مکاشفہ نمایانگر امر درونی است۔ این دو «فصل و آیہ» درونی و بیرونی، بہ طور مستقیم با پیام ہای بیرونی و درونی فصل ہای دہ و یازدہ مرتبط اند، و این ارتباط را در اشعیا ۱۱:۱۱ نیز برقرار می سازند۔

اشعیا باب ششم یازدہ سپتامبر است و تطہیر و مسح اشعیا را بہ عنوان رسولی در یازدہ سپتامبر مشخص می سازد۔ از باب ہفتم بہ بعد، طرح کلی پیامی است کہ در یازدہ سپتامبر فرارسید۔ باب دہم، نقش شش آیہ پایانی دانیال یازدہ را مشخص می کند، زیرا آن همان پیامی بود کہ در زمان آخر، در سال ۱۹۸۹، مہرگشایی شد۔

باب یازدہم اشعیا نمایانگر ۹/۱۱ و مسح اشعیا و پیام اوست۔ آیہ یک با آیہ دہ بہ واسطہ «یسّا» بہ ہم پیوند خوردہ است، و آیہ دہ می گوید: «و در آن روز» و آیہ یازدہ ادامہ می دہد: «و در آن روز واقع خواہد شد کہ خداوند بار دیگر، برای بار دوم، دست خود را دراز خواہد کرد تا بقیہ قوم خویش را باز آورد۔»

آن دن 1850 تھا۔

اور یسّی کے تنے میں سے ایک کونپل نکلے گی، اور اُس کی جڑوں میں سے ایک شاخ پھوٹے گی؛ اور خداوند کی روح اُس پر ٹھہرے گی، حکمت اور فہم کی روح، مشورت اور قدرت کی روح، معرفت اور خداوند کے خوف کی روح؛ اور خداوند کے خوف میں اُس کی فہم تیز ہوگی؛ اور وہ نہ اپنی آنکھوں کے دیکھنے کے مطابق فیصلہ کرے گا، نہ اپنے کانوں کے سننے کے مطابق عدالت کرے گا؛ بلکہ وہ راست بازی سے مسکینوں کی عدالت کرے گا، اور انصاف کے ساتھ زمین کے حلیموں کے حق میں فیصلہ کرے گا؛ اور وہ اپنے منہ کے عصا سے زمین کو مارے گا، اور اپنے لبوں کے دم سے شریر کو ہلاک کرے گا۔ اور راست بازی اُس کی کمر کا پٹکا ہوگی، اور وفاداری اُس کے پہلوؤں کا کمر بند۔ بھیڑیا بھی برہ کے ساتھ رہے گا، اور چیتا بکری کے بچے کے ساتھ لیٹے گا؛ اور بچھڑا اور شیر کا بچہ اور موٹا تازہ جانور اکٹھے ہوں گے؛ اور ایک چھوٹا بچہ اُن کی رہبری کرے گا۔ اور گائے اور ریچھ چریں گے؛ اُن کے بچے اکٹھے لیٹیں گے؛ اور شیر بیل کی مانند بھوسا کھائے گا۔ اور دودھ پیتا بچہ ناگ کے سوراخ کے پاس کھیلے گا، اور دودھ چھڑا ہوا بچہ افعی کے بل پر اپنا ہاتھ رکھے گا۔ وہ میرے تمام کوہ مقدس میں نہ ضرر پہنچائیں گے نہ ہلاک کریں گے؛ کیونکہ زمین خداوند کے عرفان سے معمور

ہوگی، جیسے سمندر پانی سے ڈھکا ہوتا ہے۔

11:10 اور اُس دن یسّی کی ایک جڑ ہوگی، جو قوموں کے لیے ایک جھنڈے کی مانند کھڑی ہوگی؛ اُسی کی طرف غیرہ قومیں رجوع کریں گی، اور اُس کی آرام گاہ جلالی ہوگی۔

11:11 و در آن روز واقع خواهد شد کہ خداوند بار دوم دست خویش را دراز خواهد کرد تا باقیماندہ قوم خود را کہ باقی ماندہ اند، از آشور، و از مصر، و از قُتروس، و از کوش، و از عیلام، و از شینعار، و از حَمات، و از جزایر دریا بازآورد۔

۱۱:۱۲ و او برای امتِها عِلّٰمی برپا خواهد کرد، و راندہ شدگان اسرائیل را گرد خواهد آورد، و پراکندگان یهودا را از چہار گوشہ زمین جمع خواهد کرد۔

اور افرائیم کی حسد جاتی رہے گی، اور یہوداہ کے دشمن کاٹ ڈالے جائیں گے۔ افرائیم یہوداہ سے حسد نہ کرے گا، اور یہوداہ افرائیم کو نہ ستائے گا۔ بلکہ وہ مغرب کی طرف فلسطیوں کے کندھوں پر جھپٹیں گے؛ وہ مل کر مشرق والوں کو لوٹ لیں گے؛ وہ ادوم اور موآب پر اپنا ہاتھ بڑھائیں گے؛ اور عمون کی اولاد ان کی فرمانبردار ہوگی۔

पर नदी वह से वायु प्रचण्ड अपनी और; देगा कर नष्ट सर्वथा को खाड़ी की समुद्र के मसिर यहोवा और सूखी समेत जूतो को मनुष्यों और, डालेगा मार कर वभिजति में धाराओं सात उसे और, हलियागा हाथ अपना एक, जाएंगे रह शेष से अशशूर जो, लएि के लोगों हुए बचे के प्रजा उसकी और देगा। करा पार से पर भूमि यशायाह आया। नकिलकर से देश मसिर वह जब था दनि उस लएि के इस्राएल जैसा; होगा राजमार्ग 11:1-16

آیہ نخست بیان می‌دارد: «و نهالی از تنهٔ یسّا بیرون خواهد آمد، و شاخه‌ای از ریشه‌های او خواهد رویید؛ و روح خداوند بر او قرار خواهد گرفت.» این توصیف پرشکوه از مسیح ادامه می‌یابد، اما این توصیف بیش از آنکه بر روزگار اشعیا یا حتی روزهایی که مسیح در میان آدمیان گام برمی‌داشت انطباق داشته باشد، بر ایام آخر منطبق است۔

با دقت در قرائت، روشن می‌شود که آیات یک تا نه، همگی ویژگی‌های شناسایی‌کنندهٔ مسیح را بیان می‌کنند، و در آیہ ده آمده است: «و نهالی خواهد برآمد.» در جریان اندیشه از آیہ یک تا آیہ ده هیچ گسستی وجود ندارد. آیہ ده می‌گوید: «و در آن روز»، که باید در همان روز آیہ یک واقع شود. هر دو آیہ ده و یک «ریشه» را معرفی می‌کنند، و بدین‌سان این دو آیہ را سطر بر سطر به یکدیگر پیوند می‌دهند۔

آیات یک و ده با هم می‌گویند: «و نهالی از تنهٔ یسّی بیرون خواهد آمد، و شاخه‌ای از ریشه‌های او خواهد رویید؛ و در آن روز، ریشه‌ای از یسّی خواهد بود که به‌عنوان عِلّٰمی برای قوم‌ها برپا خواهد ایستاد؛ امت‌ها آن را خواهند طلبید، و آرامگاه او پرچال خواهد بود.» یک «عصا» نمادِ اقتدار است۔

اور اُس نے ایک فرزندِ نرینہ جنا، جو لہجے کے عصا سے سب قوموں پر حکومت کرنے والا تھا؛ اور اُس کا بچہ خدا اور اُس کے تخت کے پاس اُٹھا لیا گیا۔ مکاشفہ 12:5۔

«عصا» نمادِ برگزیدن، تفکیک و جداسازی است۔

او موسیٰ نے لاٹھیوں کو رب کے حضور خیمہٗ شہادت میں رکھ دیا۔ اور دوسرے دن ایسا ہوا کہ موسیٰ خیمہٗ شہادت میں گیا؛ اور دیکھو، ہارون کی لاٹھی جو لاوی کے گھرانے کے لیے تھی، پھوٹ نکلی تھی، اور اس میں کونپلیں نکل آئی تھیں، اور اس پر پھول کھل گئے تھے، اور اس نے بادام پیدا

کیے تھے۔ اور موسیٰ سب لاٹھیاں رب کے حضور سے نکال کر بنی اسرائیل کے سب لوگوں کے پاس لے آیا؛ اور انہوں نے دیکھا، اور ہر شخص نے اپنی اپنی لاٹھی لے لی۔ اور رب نے موسیٰ سے فرمایا، ہارون کی لاٹھی کو پھر شہادت کے سامنے رکھ دے، تاکہ وہ سرکشوں کے خلاف ایک نشان کے طور پر محفوظ رکھی جائے؛ اور تو ان کی بڑبڑاہٹیں مجھ سے بالکل دور کر دے، تاکہ وہ نہ مریں۔ اور موسیٰ نے ایسا ہی کیا؛ جیسا رب نے اسے حکم دیا تھا، ویسا ہی اس نے کیا۔ گنتی 17:7-11۔

عصای شکوفہ زدہ ہارون «عصا» پی را در دورہ باران آخر مشخص می سازد، زیرا عصای هارون تنها «عصا» پی بود که از میان سیزده «عصا» شکوفه زد. این شکوفه زدن نمادی از دورہ باران آخر است، زمانی که خدا تمایزی را میان دوازده «عصا» ی سرکش که ادعا می کنند پیام باران آخر را دارند، آشکار خواهد ساخت؛ و نیز چنان که در نمایش ایلیا به وسیله آتش تصویر شده است، تمایز میان راستین و کاذب را مشخص می کند. «عصا» همچنین نمادی از اندازه گیری و داوری است.

و به من نی ای مانند عصا داده شد؛ و فرشته ایستاده، گفت: برخیز و هیکل خدا و مذبح و آنان را که در آن عبادت می کنند، اندازه بگیر. مکاشفه ۱۱:۱

«عصا» از ساقه یسی بیرون می آید، و «یسی» به معنای «برجسته ایستادن» است، همان گونه که نشانه های راه در نبوت کتاب مقدس چنین اند. فارص در واقع «ریشه» یسی بود، و فارص به معنای «رخنه، سیر برآوردن یا پراکنده شدن» است. فارص ریشه یا آغاز سلسله خونی یسی است. از این رو «ریشه یسی» نمادی از فارص آلفا است و امگا یسی است، آغاز و انجام. ریشه یسی با یک پراکندگی (فارص) آغاز می شود و در نشانه ای راهنما از مردی ایستاده پایان می پذیرد. ایستادن مردان، از نظر نبوی، نشانه یک پادشاهی است. در کتاب مقدس، فارص یک سلسله خونی را آغاز می کند، بی آنکه پیش از معرفی او پیوندی وجود داشته باشد، و نام او به معنای گسست است؛ پس گزارش نسب نامه او و نامش، فارص را به عنوان آغاز معرفی می کنند و یسی را پایان می سازند. ملک یصادق نیز شخصیتی کتاب مقدسی است که همانند فارص، دارای هیچ نسب پیشینی معرفی نشده است. ریشه فارص حاوی این حقیقت است که او نماینده کهنات ملک یصادق است، همان که ابراهیم به او دهیکها پرداخت.

رتبه ملک یصدق، رتبه کهنات مسیح است.

جہاں ہمارے لیے پیش رو داخل ہوا ہے، یعنی یسوع، جو ملک صدق کے مرتبہ کے مطابق ابد تک سردار کاہن ٹھہرایا گیا ہے۔ عبرانیوں 6:20۔

ریشه یسی، کهنات ملک صادق بود، و آغاز باید بازتاب انجام باشد. یسی نمایانگر آخرین گروه از کهنات ملک صادق است که به پا می خیزند و بنا بر اشعیا، علمی برای امت ها هستند.

«ساقه» به معنای «بریدن (درختان)؛ تنه یا کنده درخت (خواه پس از قطع شدن و خواه هنگام کاشته شدن)» است، و «ساقه» از پادشاهی ای می روید که از آن عبور شده و کنار گذاشته شده است، چنان که نبوکدنصر در فصل چهارم کتاب دانیال. در مفهوم نبوی، درخت نماد یک پادشاهی است، و هنگامی که پادشاهی ای به پایان می رسد، آن درخت بریده شده است.

در این عبارت، «ساقه» از کنده بیرون می آید، نه از شاخه ای بالایی. از دل پادشاهی پیشینی که با آن کنده نمایش داده شده است، «عصا» پی - که نماد اقتدار است - پدید می آید، و آن اقتدار بر این مبتنی است که آیا آن «عصا» «غنچه ها و شکوفه های» پیام باران آخر را به بار می آورد یا نه. این اقتدار از پادشاهی پیشینی سرچشمه می گیرد که بریده شده است.

«ریشه» همان «ریشه یسّی» است و «ساقه‌ای» که از «کُنده» بیرون می‌آید، از همان «کُنده‌ای» برمی‌آید که ریشه‌هایش ریشه یسّی است. آن ساقه‌ای که اقتدار را پدید می‌آورد از کُنده برمی‌خیزد، اما «شاخه» از ریشه می‌آید—و ریشه همان عَلم است. ریشه آغاز است و پایان، شاخه است. واژه «branch» به معنای دیده‌بان یا نشان راه است. اشعیا به ما اطلاع می‌دهد که آن شاخه در هنگام قانون یکشنبه ظاهر می‌شود.

و در آن روز هفت زن به یک مرد درآویزند و گویند: «نان خود را خواهیم خورد و جامه خود را خواهیم پوشید؛ فقط بگذار به نام تو خوانده شویم تا ننگ ما برداشته شود.» در آن روز، شاخه خداوند زیبا و پرچال خواهد بود، و میوه زمین برای بازماندگان اسرائیل نیکو و دلپسند خواهد بود. و واقع خواهد شد که هر که در صهیون باقی مانده باشد و هر که در اورشلیم مانده باشد، مقدس خوانده خواهد شد، یعنی هر که در میان زندگان در اورشلیم مکتوب است؛ هنگامی که خداوند پلیدی دختران صهیون را شسته باشد و خون اورشلیم را از میان آن به روح داوری و به روح سوزانیدن طاهر ساخته باشد. اشعیا 4:1-4.

से मेँ सात उन समय के कानून के रवविर जो, है पोप वह, है लेती पकड़ को" पुरुष एक "जसि सूत्रयिँ हप्ता रवविर है। करता जालसाज़ी की प्राणयिँ 8 स्थिति पर जहाज़ प्रकार इस और, है जाता बन आठवाँ होकर उत्पन्न पुत्रयिँ की सयियों यहोवा जब," "होगी महमिमय और शोभायमान शाखा की यहोवा" "दनि उस, "पर कानून के को दोष-रक्त के यरूशलेम द्वारा के आत्मा की दहन तथा आत्मा की न्याय और, डालेगा धो को मलनिता की शुद्धिकरण यह वाला जाने कया द्वारा के आत्मा की दहन और आत्मा की न्याय" करेगा। शुद्ध से मध्य उसके "शाखा शोभायमान" वह है। जाता कया सम्पन्न पर कानून के रवविर द्वारा दूत के वाचा मेँ 3 अध्याय मलाकी है। ध्वज कजि, है नकिलते से जड़ की यशै वरन्, नहीं से ठूँठ जो, है हज़ार चवालीस लाख एक

اختیاراتِ آنان به واسطه عصایی به تصویر کشیده شده است که از شاخه‌ای از پادشاهی سقوط کرده بیرون آمد. پادشاهی فیلادلفیا از ۱۸۵۶ تا ۱۸۶۳ سقوط کرد، و اختیاری که در آن پادشاهی سقوط کرده برقرار شده بود، در هنگام قانون یکشنبه دوباره برقرار می‌شود. هنگامی که آن شاخه‌ای که عَلم است برافراشته می‌شود، حرکت لائودیکیه‌ای یکصد و چهل و چهار هزار به حرکت فیلادلفیایی یکصد و چهل و چهار هزار منتقل می‌گردد. در آن هنگام است که آن اختیار یا عصایی که از پادشاهی میلریتی یا فیلادلفیایی آمده بود، به وسیله کلیدی به تصویر کشیده می‌شود که در اشعیا ۲۲:۲۲ بر الیاقیم نهاده می‌شود.

و کلید خانه داؤد را بر شانه او خواهم نهاد؛ پس او بگشاید، و هیچ‌کس نبندد؛ و او ببندد، و هیچ‌کس نگشاید. یسعیاہ 22:22.

این آیه به ۲۲ اکتبر ۱۸۴۴ اشاره دارد و الیاقیم را چنین معرفی می‌کند که «کلیدی» دریافت می‌نماید. در دو آیه پیشین، اقتدار لائودیکیه از شینا گرفته شده و به الیاقیم داده می‌شود. در هنگام قانون یکشنبه، اقتداری که زمانی به قوم برگزیده عهد سپرده شده بود، از پادشاهی ادونتیسیم روز هفتم لائودیکیه گرفته شده و به پادشاهی جنبش فیلادلفیا، یعنی جنبش یکصد و چهل و چهار هزار نفر، داده می‌شود—که همان پادشاهی جلال است.

او به ایشان گفت: «اما شما مرا که می‌دانید؟» شمعون پطرس در پاسخ گفت: «تو مسیح، پسر خدای زنده هستی.» عیسی در جواب او گفت: «خوشا به حال تو، ای شمعون بن یونا، زیرا جسم و خون این را بر تو مکتشف ساخته است، بلکه پدر من که در آسمان است. و من نیز به تو می‌گویم که تو پطرس هستی، و بر این صخره کلیسای خود را بنا خواهم کرد؛ و دروازه‌های جهنم بر آن استیلا نخواهد یافت. و کلیدهای ملکوت آسمان را به تو خواهم داد؛ و آنچه بر زمین ببندی، در آسمان بسته خواهد شد؛ و آنچه بر زمین بگشایی، در آسمان گشوده خواهد شد.» متی ۱۶:۱۶-۱۹

عصای اقتدار، که به صورت کلیدی عطا شده به پطرس نمود یافته است، در اشعیا ۲۲:۲۲ بر شانه الیاقیم نهاده می‌شود. پطرس نمایانگر شاخه آن یکصد و چهل و چهار هزار نفری است که اندکی پیش از قانون یکشنبه با مسیح داخل عهد می‌شوند. در این بخش، پطرس در قیصریه فیلیپی است، که همان پانیوم آیات سیزده تا پانزده دانیال یازده است. نام او تغییر می‌یابد، که بیانگر رابطه‌ای عهدی است، و نام «پطرس» هنگامی که بر اساس ضرب کردن جایگاه‌های عددی هر حرف بررسی شود، با ۱۴۴,۰۰۰ برابر می‌شود. آن اقتدار، یا عصا، یا کلیدی که بر الیاقیم نهاده می‌شود هنگامی که شبنا همچون گویی به درون میدانی افکنده می‌شود، همان «عصا»یی است که از کُنده ادونتیسیم میلری فیلادلفیایی برمی‌آید؛ ادونتیسیمی که از ۱۸۵۶ تا ۱۸۶۳ قطع شد.

پطرس در هنگام جداسازی گندم از گراس‌ها، اقتدار قوم عهد خدا را دریافت می‌کند، زیرا گندم باید همچون هدیه گردان نان پنتیکاست برافراشته شود. نخست گراس‌ها جدا می‌شوند، چنان‌که خمیرمایه در نان‌های گردان پنتیکاست، به وسیله فرایند پخت، زدوده می‌شود. اقتدار عصا یا کلید از کُنده پادشاهی سقوط کرده برمی‌آید، و آن شاخه که علم است از ریشه یسی بیرون می‌آید و خود ریشه یسی است، زیرا عیسی پایان یک چیز را با آغاز یک چیز به تصویر می‌کشد. ریشه آغاز است و شاخه پایان. این کاریست نبوی را یهودیان خرده گیر زمان مسیح یا امروز نمی‌توانند درک کنند، زیرا این اصل بنیادین روش‌شناسی باران آخر است، و نیز به عنوان کلید خانه داوود بازنمایی شده است. کلید، در خانه داوود را که بسته شده است می‌گشاید. کلید، در را به سوی قدس آسمانی، یعنی خانه داوود، می‌گشاید. آلفای ۲۲ اکتبر ۱۸۴۴ در امگای قانون یکشنبه تکرار می‌شود.

داوود، پسر یسی، معمایی را ثبت می‌کند که به هرگونه بحث بیشتر با یهودیان جدل‌گر در ایام مسیح پایان داد، و بدین‌سان پایان شهادت او به یهودیان را رقم زد.

مزمور داوود. قَالَ الرَّبُّ لِرَبِّي: «اجْلِسْ عَنْ يَمِينِي حَتَّى أَضَعَ أَعْدَاءَكَ مَوْطِنًا لِقَدَمَيْكَ». يُرْسِلُ الرَّبُّ قَضِيبَ عَزِّكَ مِنْ صِهْيُونَ: «تَسْلُطْ فِي وَسْطِ أَعْدَائِكَ». شَعْبُكَ مَتَدَبِّ فِي يَوْمِ قُوَّتِكَ، فِي زِينَةِ الْقُدَاسَةِ مِنْ رَحِمِ الْفَجْرِ؛ لَكَ نَدَى صِبَاكَ. أَقْسَمَ الرَّبُّ وَلَنْ يَنْدَمَ: «أَنْتَ كَاهِنٌ إِلَى الْأَبَدِ عَلَى رَتَبَةِ مَلِكِي صَادِق». المزامير 110: 1-4.

پالمونی بر آن شد که این فقره را در مزمور 110 قرار دهد؛ و البته این نیز در جهان ریاضیات عددی است که به عنوان عددی خاص شناخته می‌شود. نصف «220» و ده برابر «11» روح را به این انتظار رهنمون می‌سازد که عدد «110» حامل اهمیتی باشد، و چنین نیز هست؛ همان‌گونه که خود این فقره نیز چنین است. این سرود داود است، و داود نمادی از یکصد و چهل و چهار هزار است؛ پس این آیه‌ای از سرود تاکستان است، که همان سرود موسی و بره می‌باشد. این آیه نشان می‌دهد که چه هنگام شوهرکاران پیشین تاکستان کنار گذاشته می‌شوند و تاکستان به یکصد و چهل و چهار هزار سپرده می‌شود. هنگامی که این واقع شود، آن «روز قوت تو» است که با قدرت پنتیکاست در اوج موسم پنتیکاست همسو می‌گردد.

قوم خدا در روزی که با «شب‌نم جوانی‌ات» از «رحم صبحدم» بیرون می‌آیند، «راغب» خواهند بود. تولد تازه، تصویری از ایمان‌آوری و حیات است. آن یکصد و چهل و چهار هزار تن در ژوئیه ۲۰۲۳ از رحم برگرفته شدند، و با شب‌نم جوانی خویش زاده شدند، زیرا به پیام فریاد نیمه‌شب تولد یافتند؛ پیامی که در آغاز، یا در «جوانی» میلری‌ها، نزد آنان نیز واقع شد. این همان شب‌نم است، زیرا تکرار تاریخ آلفا در درون تاریخ امگا است. در «روز» «تمکین» ایشان، هنگامی که شبنا از «منصب» خود و از «مقام» خویش رانده می‌شود و الیاقیم به «فرو» کشیده می‌شود، آن یکصد و چهل و چهار هزار تن کاهنان امگا ساخته می‌شوند، زیرا بر وفق رتبه ملک‌یصادق قرار داده می‌شوند؛ زیرا آن یکصد و چهل و چهار هزار تن مرگ را نخواهند چشید، و همانند ملک‌یصادق، تا ابد کاهنانند.

در «روز قدرت او»، خداوند «عصای قوت خویش را از صهیون» خواهد فرستاد. اقتدار دو پادشاهی او، یعنی فیض (تبرئه) و جلال (تقدیس)، بر آنان که تاج جلال او را بر سر دارند نهاده شده است، زیرا ایشان نمایندگان پادشاهی او هستند. آنان از صهیون فرستاده می‌شوند، زیرا معنای صهیون، عَلم آن صد و چهل و چهار هزار نفر را نمودار می‌سازد.

و چون فریسیان فراهم آمده بودند، عیسی از ایشان پرسید و گفت: شما دربارهٔ مسیح چه می‌اندیشید؟ او پسر کیست؟ ایشان به او گفتند: پسر داوود.

به آنان گفت: پس چگونه داوود در روح او را «خداوند» می‌خواند و می‌گوید: «خداوند به خداوند من گفت: به دست راست من بنشین تا دشمنانت را زیر پای تو اندازم»؟ پس اگر داوود او را «خداوند» می‌خواند، چگونه او پسر اوست؟

اور کوئی شخص اسے ایک لفظ کا بھی جواب نہ دے سکا، اور نہ ہی اُس دن کے بعد کسی شخص نے اس سے مزید کوئی سوال پوچھنے کی جرأت کی۔ متی 24:41-46.

رابطهٔ نبوی داود با مسیح از حیثِ آلفا و اُمگا—آغاز و انجام—قاعدهٔ اصلیِ روش «سطر بر سطر» است، و آن قاعده برای یهودیان خرده‌گیر بیش از آن قابلِ درک نبود که یک آدونتیسْتِ روزِ هفتم لائودیکیه‌ای بتواند بفهمد که تاریخِ میلری‌ها در طی پیامِ فریادِ نیمه‌شب، همان جایی بود که شبِ نیم آسمان در ایامِ جوانی آدونتیسْم فرو ریخته شد. «شبِ نیم» جوانیِ تو بر آن یکصد و چهل و چهار هزار است، و افشاندنِ آن از 11 سپتامبر آغاز شد، و قانونِ یکشنبه «روزِ قدرت» است، هنگامی که باقیمانده، به‌عنوان کاهنان بر حسبِ رتبهٔ ملکِ یسوع، مسح می‌شوند.

از کُندهٔ آدونتیسْمِ روزِ هفتم لائودیکیه‌ای (کلیسای مجاهد)، شاخه‌ای برمی‌آید (کلیسای ظافر)، و از ریشهٔ یسعی، آن یکصد و چهل و چهار هزار نفر—شاخهٔ میوهٔ جلالِ آمیزند که در روزِ قدرتِ او همچون هدیهٔ افراشتنی برافراشته می‌شوند.

ما این افکار را در مقالهٔ بعدی ادامه خواهیم داد.

«امثال یک»

«۱ آوریل ۱۸۵۰ به «گلّهٔ کوچک».

«ای برادران عزیز. خداوند در ۲۶ ژانویه رؤیایی به من عطا کرد که آن را بازگو خواهم کرد. دیدم که بعضی از قوم خدا کُندفهم و خفته‌اند؛ و فقط نیمه‌بیدارند، و زمانی را که اکنون در آن به سر می‌بریم درک نمی‌کنند؛ و آن «مرد» با «جاروی خاک‌روبی» وارد شده است، و برخی در خطرِ آن‌اند که جاروب شده، از میان برده شوند. از عیسی تمنا کردم که ایشان را نجات دهد، اندکی دیگر بر ایشان شفقت ورزد، و مهلتشان دهد تا خطرِ هولناکِ خود را ببینند، تا پیش از آنکه برای همیشه بسیار دیر شود، آماده گردند. فرشته گفت: «هلاکتِ چون گردبادی سهمگین در راه است.» از فرشته تمنا کردم که بر کسانی که این جهان را دوست می‌دارند، و به دارایی‌های خود دل بسته‌اند، و حاضر نیستند از آنها دل بکنند و آنها را فدا سازند تا رسولان را در راهشان برای خوراک دادن به گوسفندانِ گرسنه—که از فقدانِ خوراکِ روحانی در حالِ هلاک شدن بودند—شتاب بخشد، ترحم آورد و ایشان را نجات دهد.»

«چون دیدم جان‌های بی‌نوا از فقدانِ حقیقتِ حاضر در حالِ هلاک‌اند، و برخی که دعویِ ایمان به حقیقت داشتند، با دریغ داشتنِ وسایلِ لازم برای پیشبردِ کارِ خدا، آنان را می‌گذاشتند تا بمیرند، آن منظره چنان دردناک بود که از فرشته تمنا کردم آن را از من دور سازد. دیدم که هنگامی که آرمانِ خداوند بخشی از اموالِ ایشان را مطالبه می‌کرد، همچون آن جوانی که نزد عیسی آمد [متی 22:19-22]. اندوهگین باز می‌گشتند؛ و اینکه به‌زودی بلائی طغیان‌کننده از فراز خواهد گذشت و

همه دارایی‌های ایشان را یکسره خواهد ربود، و آنگاه دیگر برای قربانی کردن اموال زمینی و اندوختن گنجی در آسمان دیر شده خواهد بود.

تانیسے—منورم و سوندرا اتی—دخلام مکتدیتاکہ مہمینبہتی سہی آماتیکن" املنن تار، اسخلینے جگتہ نسوگ و انڈکار اہی کرتہ تہاگ راجسسمہ مہمیر نیشور تانی جنن اڈارمکیدرہ ہنہ ڈارمکی، کرتہ مٹنبرن و کرتہ دان جیبن کرخلینے پرڈان مکتوٹ کارٹار بونا اہن، کرخلینے بھن ہار پرہارہر و وپہاس بٹنبرہ سمگر سمس سہی؛ راریخلینے ڈام نٹاٹ بنیدور بھن رکتہر وڈیانہ آر آمات، اہا؟ جنن کسیرہ، کرلنے ججیسا دہدوت اخلی وپر تار ہار پاپرہ سمست اہی تانی جننہی پاپرہ آمادہرہ؛ جنن آمادہرہ تا ڈہ جانلام اہن دخیلام نکیتہ شبرہرہ آمادہرہ تانی دبارا رکتہر املنن تار ڈاتہ، کرخلینے دختہوگ پارنہ کرتہ مکت

»پہر ایک بار میرے سامنے اُن لوگوں کو پیش کیا گیا جو فنا ہوتی ہوئی جانوں کو بچانے کے لیے، اُن تک حق بھیج کر، اس دنیا کے مال و متاع کو خرچ کرنے پر آمادہ نہ تھے؛ حالانکہ یسوع باپ کے حضور اُن کے لیے اپنا خون، اپنی تکلیفیں اور اپنی موت پیش کرتے ہوئے شفاعت کر رہا ہے؛ اور جبکہ خدا کے پیامبر منتظر کھڑے تھے، تیار کہ اُن تک نجات بخش حق پہنچائیں تاکہ وہ زندہ خدا کی مہر سے مہر بند کیے جائیں۔ بعض ایسے لوگوں کے لیے، جو موجودہ حق پر ایمان رکھنے کا دعویٰ کرتے تھے، یہ بھی نہایت دشوار تھا کہ اتنا سا بھی کر سکیں کہ خدا کے پیامبروں کے ہاتھ میں خدا ہی کا وہ مال دے دیں جو اُس نے انہیں امانت دار بنا کر سونپ رکھا تھا۔«

»سپس عیسیٰ رنج کشیدہ، یا قربانی و محبت چنان ژرفش کہ جان خود را برای آنان داد، بار دیگر در برابر من نمایانہ شد؛ و آنگاہ زندگی کسانی کہ اقرار می کردند پیروان او ہستند، و از اموال این جہان برخوردار ہوند، و یاری رساندن بہ امر نجات را کاری چنین بزرگ می شمردند۔ فرشتہ گفت: "آیا چنین کسانی می توانند داخل آسمان شوند؟" فرشتہ ای دیگر پاسخ داد: "نہ، ہرگز، ہرگز، ہرگز۔ آنان کہ بہ امر خدا بر زمین علاقہ مند نیستند، ہرگز نمی توانند در بالا سرود محبت فدیہ بخش را بسریند۔"

»دیدم کہ آن کار سریعی را کہ خدا بر زمین انجام می داد، یہ زودی در عدالت مختصر خواهد ساخت، و اینکہ پیک های چابک باید در راہ خود ہشتابند تا گلہ پراکنده را جست وجو کنند۔ فرشتہ ای گفت: "آیا ہمہ پیک اند؟ نہ، نہ، پیک های خدا پیامی دارند۔«

»من دیدم کہ آرمان خدا بہ سبب سفر کردن برخی کہ ہیچ پیامی از جانب خدا نداشتند، بازداشتہ و بی حرمت شدہ است۔ چنین کسانی خواهند بایست بہ خدا برای ہر دلاری کہ در سفر کردن بہ جایی مصرف کردہ اند کہ رفتن بہ آنجا وظیفہ ایشان نبودہ است، حساب پس دہند؛ زیرا آن پول می توانست بہ پیشبرد آرمان خدا کمک کند، و بہ سبب نبود آن، جان ہا از فقدان خوراک روحانی—کہ می توانست بہ وسیلہ رسولان خواندہ شدہ و برگزیدہ خدا، اگر امکانات را می داشتند، از جانب خدا بہ ایشان دادہ شود—گرسنہ ماندہ و جان سپردہ اند۔«

»زلزلہ عظیم آغاز شدہ است، و ادامہ خواهد یافت، و ہمہ کسانی کہ مایل نیستند برای حقیقت موضعی استوار و تسلیم پذیر اتخاذ کنند و برای خدا و آرمان او فداکاری نمایند، بیرون افکنده خواهند شد۔ فرشتہ گفت: "آیا می پندارید کہ کسی بہ فداکاری مجبور خواهد شد؟ نہ، نہ۔ این باید قربانی داوطلبانہ باشد۔ برای خریدن آن مزرعہ، ہمہ چیز لازم خواهد بود۔" — من نزد خدا فریاد برآوردم کہ قوم خود را دریغ دارد، برخی از ایشان در حال ناتوان شدن و جان دادن ہودند۔«

"میں نے دیکھا کہ جن لوگوں کے پاس اپنے ہاتھوں سے محنت کرنے کی قوت ہے، اور مقصد کی اعانت میں مدد دیتے ہیں، وہ اس قوت کے لیے اسی قدر جواب دہ تھے، جس قدر دوسرے لوگ اپنی ملکیت

کے لیے تھے۔“

»سپس دیدم کہ داوری‌های خدای قادر مطلق به سرعت در شرف آمدن است. از فرشته التماس کردم کہ به زبان خود با مردم سخن بگوید. او گفت: ”تمامی رعدھا و برق‌های کوه سینا نیز کسانی را کہ به واسطه حقایق روشن کلام خدا به حرکت در نمی‌آیند، به حرکت نخواهد آورد؛ و نیز پیام یک فرشته آنان را بیدار نخواهد کرد.“ «Review and Herald, April 1, 1850